

Dvojna izguba.

Priden pastirček, da malo tako skrbnih, je bil Kozmekov Mihec. Redko se je pripetilo, da bi ga bili morali mati klicati. Brž ko se je dan zaznal, skočil je s posteljice, zmolil jutranjo molitvico, spil nekoliko mleka, spravil v torbico še kak prigrizek, in potem žvižgaje gnal tri ovce — vso Kozmekovo živino — na pašo. Od sedmega do devetega leta je bilo tako. Res, kakor bi bila prav o njem zložena tista narodna:

»Pobič je zjutraj zgodaj vstal
In je ovčice na pašo gnal.«
»Ovčarček ovčice pase
V zelenem gozdeku.
Lepo žvižga, lepo poje...«

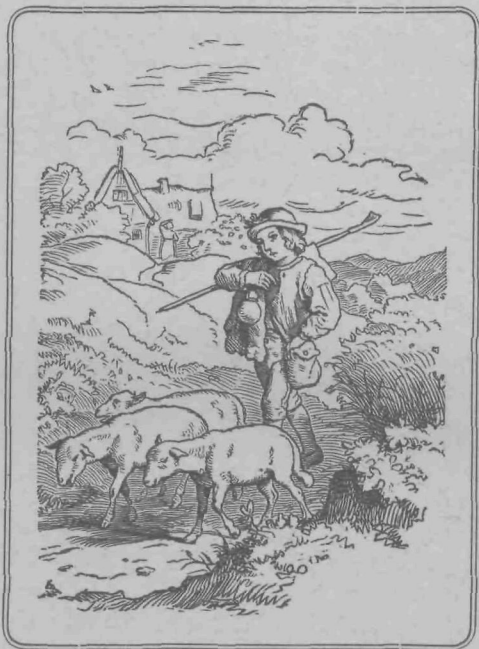
O, tudi žvižgal in pel je Mihec, saj mu ni bilo nič posebno hudega!

Pa bodi potoženo Bogu, tudi hudo je poskusil Mihec in ni več žvižgal, ne pel, ampak bridko jokal. In kako naglo, nepričakovano se je vse prevrglo!

Svetega Mihaela zvečer, na dan Mihčevega godu, so bili Mihčeva mati še pri sosedu pomagali turšico ličkati, bili so še popolnoma zdravi. Ob desetih so šli spat, ob dveh čez polnoč pa jih je začel viti krč. Bilo jim je čedalje slabeje. Mihec in jedina njegova sestra, osemletna Micka, sta morala iti klicat sosedove. Seveda ju je bilo malo groza, pa premagala sta boječnost, saj je bilo materi nujno treba pomoči. Kmalu so bile vse sosede pri bolnici in zdravile so jo, kakor so vedele in znale — toda zastoj: ni ji hotelo odleči, ampak bilo je le še slabeje.

To jutro je prvič Mihec nerad gnal ovce past. Pa meketale so tako proseče, da so se mu tudi smilile, in ni bilo drugače, da jih je spustil na vrt. Tukaj je kar skozi okno iz hiše lahko pazil nanje. No, zaradi Mihca bi bile šle ta dan, kamor bi bile hotele, saj se umé samo ob sebi, da je težko pasti, če mati umirajo. Ob tri četrt na devet so mati izdihnili. Ubogi Mihec in uboga Micka, kako sta jokala! Mater jima je ugrabila smrt, oče pa so bili v daljni Ameriki!

Bog sirot ne zapusti, temveč vselej obudi usmiljena srca, da zanje skrbé. Mihca in Micko so vzeli teta k sebi. Micka je bila pri teti kmalu domača in videti je bilo, da bo mater kmalu pozabila. Mihcu pa je bilo po materi bolj hudo, ker se je že bolj zavedal velike izgube; pa z materino smrtjo je izgubil tudi svoje ovce.

O, kako so mu padale solze po cvetočih licih, ko so morali teta prodati vse tri njegove ljube »bace«, da so poravnali pogrebne stroške in kar je bilo še drugega!

Kadar je odslej Mihec zvečer molil za ranjco mater, prišle so mu na misel tudi ovce. In samo to mu je po glavi rojilo, kako bi zopet dobil druge. Čakati je moral, pa je le dočakal. — Dve leti sta minuli; Mihec je opravil nauk za sveto obhajilo, potem pa šel služiti za pastirja k bogatemu Jernaču. In veste, kakšno plačilo si je med drugim izgovoril? Prvo jagnje da bo njegova last. Kaj

je bilo Jernaču za jedno jagnje! Rad je je obljubil Mihcu in bil tudi mož-beseda.

Mihec je imel srečo pri jagnjetu: lepo je rastlo, bilo krotko in ljubeznivo, in kar je največ vredno, bilo je njegovo. Naš pastirček je že računil, da bo drugo leto prisluzil zopet jedno in tako vsako leto povečal svojo čredo, da bo imel še ovac, kakor očak Jakob.

Pa ni mu bilo dolgo služiti. Oče so se kmalu vrnili iz Amerike ter prinesli precej denarja s seboj. Kupili so takoj tri ovce, vzeli Mihca in Micko domov, in pri Kozmeku je bilo zopet prijetneje. Mihec je začel žvižgati in peti, kadar je odhajal na pašo, da ga je Micka večkrat vsa vesela dolgo poslušala pred hišo. Ni jima bilo treba bivati več pri tujih ljudeh, imela sta dobrega očeta in nič skrbij.

Ej, vse bi bilo, vse, samo matere ni bilo več!

J. Štrukelj.

Hrbet moj, hrbet moj!

Hrbet moj, hrbet moj,
Kaj naj počnem s teboj?
Kdaj spet popravim te?
Kdaj spet ozdravim te?
Hrušek šel sladkih krast,
Pa sem ujel se v past:
Sosed za plotom skrit
Čakal me je srdit.
Smili se Bog z nebes,
Kakšen je bil to ples!
Sosed mi sviral je,
Strune prebiral je,
Jaz pa sem glasno pel

In se vrtel vesel.
Joj, joj, joj, joj, joj, joj,
Hrbet moj, hrbet moj,
Ves mi porisan je,
Ves mi popisan je.
Na-nj je narisano,
Na-nj je napisano:
»Zdaj za vsikdár pač veš,
Kam več nikdár ne smeš!«
Nauk mi drag je tá,
Vendar mi obvelja:
Zdaj za vsikdár pač vem,
Kam več nikdár ne smem!

Smiljan Smiljanič.

